

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Urto/4/2015
Identifikačné číslo spisu:	9015898764
Dátum vydania rozhodnutia:	11.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9015898764.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba o návrhu Ministerstva spravodlivosti Českej republiky v konaní o uznanie a výkone rozhodnutia, ktorým bola uložená trestná sankcia spojená s odňatím slobody vo veci občana Slovenskej republiky Y. H. na neverejnom zasadnutí konanom 11. novembra 2015 o odvolaní krajského prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. septembra 2015, sp. zn. 4 Ntc 3/2015, rozhodol

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. napadnutý rozsudok sa z r u š u j e.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 30. septembra 2015, sp. zn. 4 Ntc 3/2015, podľa § 16 ods. 1 písm. a/ zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 22/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, rozsudok Krajského súdu v Českých Budějoviciach z 20. októbra 2010, sp. zn. 1 T 7/2010, v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Prahe zo 7. februára 2011, sp. zn. 11 To 90/2010, v rozsahu, ktorým bol občan Slovenskej republiky Y. H. uznaný za vinného z trestného činu nedovolennej výroby a držania omamných a psychotropných látok a jedov podľa § 187 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ Tr. zák. Českej republiky účinného do 31. decembra 2009, za čo bol odsúdený k trestu odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky, na výkon ktorého bol zaradený do väznice s ostrahou, odmietol uznať a vykonať na území Slovenskej republiky. Svoje rozhodnutie v podstate odôvodnil tým, že proti Y. H. už bolo pre ten istý skutok slovenským súdom právoplatne rozhodnuté, ktorá okolnosť je dôvodom na odmietnutie uznania a výkonu takého rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. a/ vyššie uvedeného zákona.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie krajský prokurátor. V odôvodnení podaného odvolania argumentoval tým, že ustanovenie § 16 ods. 1 písm. a/ zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 22/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, treba vykladať tak, že ide o meritórne rozhodnutie slovenského súdu vydané v trestnom a nie v uznávacom

konaní. Vzhľadom k tomu navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a výkon zvyšku trestu odňatia slobody vo výmere 479 dní dohodnúť s Českou republikou v rámci pôvodného konania.

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. proti rozsudku o uznaní cudzieho rozhodnutia je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený, prokurátor alebo minister spravodlivosti. Odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Ak odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či sa cudzie rozhodnutie uznáva alebo neuznáva.

Podľa § 16 ods. 1 písm. a/ zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 22/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak proti tej istej osobe pre ten istý skutok už bolo právoplatne rozhodnuté slovenským súdom alebo ak súd má informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti tej istej osobe pre ten istý skutok sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vynesенý.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 8. decembra 2011, sp. zn. 2 Ntc 12/2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 26. januára 2012, podľa § 515 ods. 2 písm. b/ Tr. por. rozhodol tak, že právoplatný rozsudok Krajského súdu v Českých Budějoviciach z 20. októbra 2010, sp. zn. 1 T 7/2010, v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Prahe zo 7. februára 2011, sp. zn. 11 To 90/2010, v rozsahu, v ktorom sa týkal osoby: Y. H., nar. XX. H. XXXX v K. R., trvale bytom O.. XX, okres K. R., v tom čase vo výkone trestu odňatia slobody v Českej republike, ktorý bol uvedenými rozhodnutiami uznaný za vinného z trestného činu nedovolennej výroby a držania omamných a psychotropných látok a jedov podľa § 187 ods. 1, 2 písm. a/, b/ Tr. zák. Českej republiky účinného do 31. decembra 2009 a odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. Českej republiky účinného do 31. decembra 2009 do väznice s ostrahou, uznal na území Slovenskej republiky vo výroku o uloženom treste odňatia slobody, pričom podľa § 517 ods. 1 Tr. por. krajský súd trest odňatia slobody uložený vyššie uvedenými rozhodnutiami nahradil trestom odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky so zaradením odsúdeného na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 8. decembra 2011, sp. zn. 2 Ntc 12/2011, právoplatným 26. januára 2012, podľa § 515 ods. 2 písm. b/ Tr. por. (postup ešte podľa Dohovoru o odovzdávaní odsúdených osôb) uznal vyššie uvedené rozsudky českých súdov v rozsahu, v ktorom bol osobe Y. H. uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

K odovzdaniu odsúdenej osoby a k výkonu tohto rozsudku nedošlo, nakoľko Y. H. bol následne uznesením Okresného súdu Sokolov z 8. februára 2012, sp. zn. 31 PP 47/2012, z výkonu trestu odňatia slobody podmiennečne prepustený, pričom mu bola určená skúšobná doba v trvaní 4 roky (zvyšok trestu 479 dní) a ďalšie povinnosti.

Vzhľadom k tomu, že odsúdený Y. H. počas skúšobnej doby nevedol riadny život, Okresný súd Sokolov uznesením z 2. júla 2014, sp. zn. 31 PP 47/2012, rozhodol tak, že odsúdený Y. H. vykoná zvyšok trestu odňatia slobody vo výmere 479 dní.

Po rozhodnutí o tom, že podmiennečne prepustený Y. H. vykoná zvyšok trestu odňatia slobody vo výmere 479 dní, Ministerstvo spravodlivosti Českej republiky, avšak už postupom podľa Rámcového rozhodnutia Rady č. 2008/909/SW z 27. novembra 2008, požiadalo o uznanie rovnakých rozsudkov vyššie uvedených súdov Českej republiky.

Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici písomným podaním z 19. mája 2015, sp. zn. 2 KPt 39/15/6600, podala nesúhlasné vyjadrenie k uznaniu a následnému výkonu rozsudku Krajského súdu v

Českých Budějovicích z 20. októbra 2010, sp. zn. 1 T 7/2010, v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Prahe zo 7. februára 2011, sp. zn. 11 To 90/2010, s poukazom na skutočnosť, že predmetné rozhodnutia už boli uznané rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. decembra 2011, sp. zn. 2 Ntc 12/2011, právoplatným 26. januára 2012.

Uznávacie konanie je konaním sui generis, netypickým konaním, pretože má len nostrifikačný charakter. Nemá charakter konania vo veci samej, teda konania, v ktorom sa posudzuje vina páchatela. Nostrifikácia tu spočíva v posúdení, či trestnému rozsudku cudzieho štátu možno priznať účinky na území Slovenskej republiky a v premene cudzieho rozhodnutia na rozhodnutie slovenské, ktoré nahrádza pôvodné rozhodnutie. Uznávajúci súd nesmie cudzie rozhodnutie preskúmať vo veci samej a je viazaný skutkovými zisteniami odsudzujúceho súdu. Príslušný súd Slovenskej republiky v rámci uznávacieho konania nemôže posudzovať otázku viny či neviny jednotlivca z hľadiska spáchania trestného činu, keďže uznávacie konanie nie je konaním meritórnym. Na území Slovenskej republiky, za splnenia ďalších podmienok, možno uznať len právoplatné cudzie rozhodnutie, t.j. „konečné“ rozhodnutie, ktoré má účinky res iudicata.

Z charakteru inštitútu uznania cudzieho rozhodnutia vyplýva, že aj keď zákon uznanému cudziemu rozhodnutiu priznáva rovnaké právne účinky, ako má rozsudok súdu Slovenskej republiky, nemožno uznaný cudzí rozsudok považovať za rozsudok vydaný súdom Slovenskej republiky. Súd Slovenskej republiky nesmú konať o opravnom prostriedku proti cudziemu rozhodnutiu, ani ho zrušiť. Preskúmanie cudzieho rozhodnutia vo veci samej prináleží vždy len odsudzujúcemu štátu.

Najdôležitejším účinkom uznaného rozhodnutia je jeho charakter res iudicata, v dôsledku ktorého tvorí prekážku vedenia trestného konania proti tej istej osobe pre ten istý skutok na našom území, t.j. ide o účinok majúci vplyv len na meritórne konanie. Uznávacie konanie však nemá charakter meritórneho konania. Preto nie je vylúčené, aby cudzie rozhodnutie, za účelom jeho výkonu, uznalo viac členských štátov Európskej únie.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na znenie čl. 9 ods. 1 písm. c/ Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SW z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii v platnom znení, v zmysle ktorého príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže odmietnuť uznanie rozsudku a vykonanie trestu, ak by bol výkon trestu v rozpore so zásadou ne bis in idem. Predmetné ustanovenie rámcového rozhodnutia bolo transponované do ustanovenia § 16 ods. 1 písm. a/ zákona č. 549/2011 Z. z., v zmysle ktorého súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak proti tej istej osobe pre ten istý skutok už bolo právoplatne rozhodnuté slovenským súdom alebo ak súd má informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti tej istej osobe pre ten istý skutok sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vynesенý.

Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že ustanovenie zákona „ak proti tej istej osobe pre ten istý skutok už bolo právoplatne rozhodnuté slovenským súdom“ je potrebné vykladať tak, že ide o meritórne rozhodnutie slovenského súdu vydané v trestnom konaní a nie o rozhodnutie slovenského súdu vydané v uznávacom konaní. Takýto výklad predmetnej časti ustanovenia je podporený aj ďalším znením ustanovenia „alebo ak súd má informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti tej istej osobe pre ten istý skutok sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vynesенý“, z ktorého je zrejmé, že zákonodarcu mal na mysli meritórne rozhodnutie iného členského štátu.

Vychádzajúc z vyššie uvedenej argumentácie je potom logický záver, že podmienky vykonania zvyšku trestu odňatia slobody vo výmere 479 dní bolo potrebné dohodnúť s Českou republikou v rámci pôvodného konania, pričom v tejto súvislosti sa dáva do pozornosti aj ustanovenie § 31 zákona č.

549/2011 Z. z., v zmysle ktorého ak štát pôvodu požiadal o výkon rozhodnutia pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, postupuje sa podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania krajského rozsudku podľa § 518 ods. 4 Tr. por. len zrušil napadnutý rozsudok, nakoľko je obsolentným, keďže vo veci uznania a výkonu rozsudku Krajského súdu v Českých Budějoviciach z 20. októbra 2010, sp. zn. 1 T 7/2010, v spojení s rozsudkom Vrhného súdu v Prahe zo 7. februára 2011, sp. zn. 11 To 90/2010, vo vzťahu k občanovi Slovenskej republiky Y. H. stále platí rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. decembra 2011, sp. zn. 2 Ntc 12/2011, právoplatný 26. januára 2012.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.